

Privilēģija

Tā sīkā zālīte, tur, neizsīks,
Jo tā ir sīkāka par sīkaliņu.
Tā tikai stiprāk iesakņoties drīkst,
Un tādu tieviņu vējš mīlēs viņu.

Vējš pārskries pāri, stiebru nesākerdams,
Tad nolieksies un skūpstu uzspiedīs
Uz zaļā matiņa — kā rasu dzerdams,
Un zālīte tad dziļāk sakni dzīs.

Tā neizsīks. Jo nedrīkst izsīkt sīkstums.
Un vējš, kaut blandonis, būs viņai uzticīgs.
Redz saule dīgstam sīkaliņu līksmu
Un vēligi tā pāri zemei līst.

Fusma Formale

Disonanse

No visiem attīrīts, ar visiem tīrs,
Tik nevar tīrs no ļaužu asins būt,
Kas pasaulē bez sāta līst.
Pa tīrumu iet aizdomājies vīrs,
Viņš cīruli kā savu brāli jūt,
Bet apkārt karstas asru lāses plīst,
Jo nevar brīvs no tautu asins būt,
Kas pasaulē ar sparū līst,
Tas — nesadzīst.

Garastāvoklis

Ar tumsas putnu, kas kaktos snauž,
Man vajadzēja tev piedraudēt,
Bet maza zelta lakstīgala
Rožkrūmā skrēja olas dēt.

Par smaržas kairi, kas krūmā kūp,
Man vajadzēja tev pastāstīt,
Bet lielā dziesmu dējējīņa
Nu citā vietā tagad mīt.

Ar lietus liju, kas logus vij,
Ir norasināts aizkars mans.
Ko tev lai saka? Kas ir? Kas bij?
Ak, nāc uz mani kā vienkāršs gans!

Šai dzīvē, darbā viss ir tik spraigs,
Viss ir tik smags un ledū kalts.
Cik viegli slīpē tauriņš raibs,
Cik spodri gaismo krūms rozēm balts!